

Abstrakt

Disertační práce je zaměřena na problematiku interpretace řecké tragédie, která je sledována jak v obecné rovině na příkladu vybraných interpretačních strategií, tak v rovině praktické rozбором Eurípidovy *Ífigenie v Tauridě*.

Tragédie je v úvodní kapitole vymezena na základě dobového kontextu jako součást a další projev tzv. *song culture*, respektive *performance culture*. Proti tomuto performativnímu zasazení je postaveno Aristotelovo podcenění divadelní úrovně ve prospěch četby, které v jistém smyslu zakládá důležitý kritický problém, přecházející až do současnosti. Po nastínění změn na poli bádání o řecké tragédii, které byly na konci 60. let dvacátého století motivovány vzrůstajícím zájmem o teorii, se zbývající část první kapitoly věnuje kritickému hodnocení tří interpretačních přístupů k tragédii: literárnímu *close reading*, náboženskorituálnímu *close reading* a *performance criticism*. Literární *close reading* a *performance criticism* jsou pojednány na základě svého poměru ke komplikovanému vztahu „text – divadlo“, u třetího přístupu jsou tematizovány způsoby, jakými je interpretováno užívání konkrétního prostředku, tedy užívání jazyka rituálu. První část práce uzavírá kapitola věnovaná kompetenci obecnstva. Oproti jednoduchému a automatickému konstruování superkompetentního obecnstva, které často odpovídá našim vlastním interpretačním zájmům a funguje jako jejich potvrzení, je zde kompetence nastíněna jako soubor sub-kompetencí (narativní, mezižánrová, divadelní), který může autor využívat a manipulovat na základě vztahu opakování a difference.

Rozbor Eurípidovy *Ífigenie v Tauridě* v druhé části je veden skrze pět základních bodů: prostor a jeho zaplňování; sbor a píseň; postava; mýticko-rituální jazyk a jeho používání; obecnstvo, vůči kterému komunikace probíhá. Tyto základní prvky jsou vykládány komentářovým způsobem, který kombinuje přístupy hodnocené v první části práce.